

#1 New York Times bestsellerszerző

erin watt

Egy popsztár.
Egy átlagos lány.
Rajtuk a világ szeme.

WHEN IT'S

igazán szerelem

REAL

*fine
selection*

ERIN WATT

WHEN IT'S

igazán szerelem

REAL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Margónak

Szerettünk azelőtt is, hogy rámondtad az igent erre a könyvre.

*Most pedig, miután segítettél nekünk a kéziratot
azzá a drágakövé csiszolni, amivé lett,
csak még jobban szeretünk.*

*Köszönjük, hogy a szerkesztőnk,
a vezérszurkolónk és a barátunk vagy.*

ELSŐ FEJEZET

A srác

– MONDD, HOGY ITT MINDEN LÁNY betöltötte a huszonegyet!

– Itt minden lány betöltötte a huszonegyet – ismétlem szófogadóan a menedzserem, Jim Tolson után.

Igazság szerint fogalmam sincs, hogy így van-e. Amikor éjjel hazestem a stúdióból, már javában tombolt a buli. Nem kértem én elsenki igazolványát. Fogtam egy doboz sört, aztán dumáltam pár rámenős csajjal, akik azt állították, hogy még álmukban is az én számainkat éneklük, annyira imádják őket. Nagyon úgy tűnt, mintha akarnának tőlem valamit, de nem tudtak érdekelni. Luke haverom szabadított meg tőlük. Utána körbenéztem, ismerős-e legalább néhány arc a házamban lézengő fiatalok közül.

Végül hét ismerőst számoltam össze, de ebben már az is benne van, akit épp csak futólag láttam valahol.

Jim összeszorítja egyébként is keskeny ajkait, és leül velem szembe, a nyugágyra. Úgy kell helyet szorítania magának, mert már fekszik rajta egy lány. Úgy tűnik, ki van ütve. Jim mondta nekem egyszer, hogy annak, aki egy fiatal rockszórárral dolgozik, a legnagyobb rizikót

a gruppi életkora jelenti. Szemlátomást zavarja, hogy ilyen közel ül egy tizenéves bikinit viselő lányhoz.

– Tartsd észben ezt a mondatot, ha a TMI rákérdezne a dologra, amint kiteszed a lábad innen – figyelmeztet.

– Vettem.

Ahogy azt is, hogy ma érdemes lesz kerülnöm a celebek által látogatott helyeket! A hátam közepére sem kívánom, hogy fotózzanak.

– Hogy ment a munka a stúdióban?

Forgatom a szemem. Mintha nem hívta volna fel rögtön a hangtechnikust, amint eljöttem, hogy visszajátszassa a számot.

– Tudod te azt. Szarul. Vagy még annál is szarabbul. Azt hiszem, per pillanat egy ugató csivavából is jobb hangzást lehetne kihozni, mint belőlem.

Hátradőlök, és végigsimítok a torkomon. A hangszalagjaimnak semmi baja. Pár hónapja megnéztük a torkomat egy orvossal. De abból az éneklésből, amit tegnap produkáltam, hiányzott valami. Mostanában mintha valahogy lapos lenne a zeném.

A legutóbbi albumom óta egyetlen normális számot sem sikerült felvennünk. Nem tudom, mivel van a probléma. Talán a szöveggel. Vagy a ritmussal. Esetleg a dallammal. Mindennel, közben meg semmivel, de nincs az a mennyiségű hangkorrekció, ami kiköszörülhetné a csorbát.

Végigfuttatom az ujjaimat a Gibsonom húrjain. Biztos látszik rajtam, milyen ideges vagyok.

– Gyere, sétáljunk egyet!

Jim a lány felé biccent, aki lehet, hogy ki van ütve, de lehet, hogy csak megjátssza.

Sóhajtvá teszem le a gitárt a nyugágy matracára, és felállok.

– Nem is tudtam, hogy szeretsz sétálgatni a parton, Jim. Romantizálhatnánk is egy kicsit, ha ennyire komoly mondanivalód van – viccelődök. De valószínűleg jól teszi, hogy elvisz a gruppi mellől. Semmi szükségünk rá, hogy aztán egy minden lében kanál rajongó elkotyogja a pletykalapoknak, hogy alkotói válságba kerültem. Így is elég témát szolgáltatok nekik.

– Láttad a közösségi oldalaid legfrissebb számadatait? – emeli fel a telefonját.

– Ezt most komolyan kérdezed?

Megállunk a körbekerített teraszudvarom korlátjánál. Bárcsak lesétálhatnánk a vízhez! De ez egy nyilvános partszakasz, és mikor legutóbb lemerészkedtem a házam mögötti homokos sétányra, letépett fürdőnadrággal és vérző orral tértem vissza. Ez három évvel ezelőtt történt. A bulvárlapok aztán egy ütős sztorit kerekítettek belőle, miszerint verekedésbe keveredtem az exemmel, és gyerekeket terrorizálok.

– Hetente ezer követőt veszítesz.

– Ez rettenetesen hangzik. Valójában azonban szuper. Hátha élvezni tudnám végre a tengerparti házam előnyeit!

Jim arca, ami a létező legjobb svájci sebészszikék jóvoltából tökéletesen sima és ráncatlan, most eltorzul az ingerültségtől.

– Ez nem vicc, Oakley!

– Na és akkor? Kit érdekel, ha elveszítem a követőimet?

– Akarod, hogy mint művészt komolyan vegyenek?

Már megint ezzel jön nekem? Vagy milliószor hallottam ezt már Jimtől azóta, hogy tizennégy éves koromban leszerződtetett.

– Tudod, hogy igen. Akarom.

– Akkor imidzset kell váltanod! – dohogja.

– Miért?

Miért kellene imidzset váltanom ahhoz, hogy jó zenét csinálhassak? Talán inkább vadabbnak kellene lennem, feszegetni egy kicsit a határaitam – mindenben.

De hát nem ezt csináltam eddig is? Úgy érzem, mintha az elmúlt öt évben megittam, letüdöztem, behabzsoltam, kipróbáltam volna szinte mindent, amit az élet kínál. Máris egy kiégett popsztár lennék? De hát még húszéves sem vagyok!

Egy kicsit megijedek, ahogy így belegondolok.

– Mert a kiadódnak már nem sok kell hozzá, hogy megváljon tőled – figyelmeztet Jim.

A hír hallatán kvázi tapsikolok örömben, mint egy kisgyerek. Hónapok óta hadilábon állunk egymással.

– Akkor váljanak!

– És mi lesz az új lemezzel? A stúdió visszadobta a két legutóbbi próbálkozásodat. Kísérletezni akarsz a hangoddal? Verseket akarsz megzenésíteni? Már nem a szerelmi bánatodat meg a bombanők iránti viszonzatlan érzelmeidet óhajtod megénekelni?

Morcosan bámulom a vizet.

Jim karon ragad.

– Ide figyelj, Oak!

Mi a fenét akarsz? – üzenem neki a tekintetemmel, mire elenged. Nem bírom elviselni, ha hozzám érnek, és ezt ő is tudja.

– Ha eltaszítod magadtól a közönségedet, nem fogják megjeleníteni a lemezedet.

– Pontosan – felelem nagy elégedetten. – Akkor meg miért érdekeljen, hogy meg akarnak válni tőlem?

– Mert minden kiadó pénzt akar csinálni, de ha nincsen tényleges kereslet a következő albumodra, nem fogják kiadni. Ha szeretnél ismét Grammy-díjas lenni, ha azt akarod, hogy a zenésztársaid

komolyan vegyenek, akkor az egyetlen esélyed, hogy helyreállítod az imidzsedet. Tizenhét éves korod óta nem jött ki új lemezed. Annak már két éve. A zeneiparban ez felér egy évtizeddel.

– Adele tizenkilenc évesen adott ki egyet, meg huszonöt évesen.

– Te kurvára nem vagy Adele.

– Én jobb vagyok – mondom, és ez nem dicsekvés. Ő is tudja, hogy ez az igazság.

Amióta tizennégy évesen kiadtam az első albumomat, valószerűtlenül nagy sikerem van. Minden lemezem dupla platina lett, a *Ford* pedig, ami a vezetéknevemről kapta a címét, gyémántlemez, ami tényleg ritkaságszámba megy. Abban az évben csináltam egy harmincállomásos nemzetközi turnét, stadionkoncertekkel, telt házasokkal. Tíz művész ha van összesen a világon, aki stadionturnékat csinál. Mindenki más sportcsarnokokba, előadótermekbe, dísztermekbe meg klubokba kényszerül.

– Jobb voltál – vágja a fejemhez Jim. – Valójában nem sok hiányzik ahhoz, hogy a süllyesztőbe kerülj.

Összerezzenek, amikor kimondja, ami már bennem is megfogalmazódott. Amitől én is félek.

– Bravó, öcskös! Húsz év múlva ott ülhetsz majd a *Hollywood Squares* című televíziós vetélkedőben, és amikor egy kisgyerek megkérdezi majd az anyukájától, hogy ki az az Oakley Ford, az anyukája azt fogja mondani...

– Vágom – felelem kimerően.

– Nem. Nem vágod. A sztárságod olyan kérészéletű lesz, hogy az anyuka a gyerekéhez fordul, és azt feleli: „Fogalmam sincs, ki az.” Jim hangja könnyörgőre fordul. – Ide figyelj, Oak! Azt akarom, hogy sikereket érj el a dalaiddal, de együtt kell működnöd velem. Ami a zeneipart illeti, azt egy csapat fehér vénember irányítja, akik el

vannak szállva a kokaintól meg a hatalomtól. Imádnak cseszegetni benneteket, zenészeket. Direkt élvezik. Ne adj nekik több okot rá, hogy letűnt sztárként könyveljenek el! Jobb vagy annál. Hiszek benned, de neked is el kell kezdened hinni magadban!

– Én hiszek magamban.

Vajon Jim fülének is olyan hamisan cseng ez a mondat, mint az enyémmnek?

– Akkor viselkedj is úgy!

Értsd: nőjél fel!

Egy óvatlan mozdulattal kivesszem a telefont a kezéből. A nevem mellett látható szám a közösségi oldalamon még mindig nyolc számjegyű. Több millió követőm van, és vevők az összes hülyeségre, amit a PR-csapatom napról napra posztol. A cipőmre. A kezemre. Emberek, a kézposzt egymilliónál is több lájkot kapott, és ugyanennyi kommentet. A csajoknak nagyon élénk a fantáziája. Élénk és mocskos.

– Na és mi a javaslatod? – kérdezem halkán.

Jim megkönnyebbülten sóhajt fel.

– Van egy tervem. Járnod kellene valakivel.

– Az ki van zárva. A barátnősdivel már próbálkoztuk.

A *Ford* megjelenésekor a menedzsmentem összehozott egy April Showers nevű lánnyal. Nem vicc, tényleg így hívták. Áprilisi zivatar. Láttam a jogsijában. Egy feltörekvő valóságshow-sztárocska volt, és azt hittük, tudja, milyen ez a popszakma, mivel jár egy kamu kapcsolat, ami csak azért kell, hogy állandóan ott virítson a nevünk a címlapokon és minden pletykaportál főcímében. Persze bizonyos körökben utáltak minket, de a folyamatos médiafigyelemnek és a velünk kapcsolatos találgatásoknak köszönhetően a népszerűségünk az egekig ért. A fél világ rajtunk csámcsogott.

A médiának szánt stratégia bejött. Tüsszenteni sem tudtunk anélkül, hogy ne örökítette volna meg egy fotó. Hat hónapig tartott az egyeduralmunk a celebvatokban, és a *Ford*-turné elsöprő sikert hozott. April a divatbemutatók első sorában ült. Nem is tudtam, hogy létezik annyi divatbemutató, mint ahányon megjelent. Aztán aláírt egy komoly, kétéves szerződést az egyik vezető modellügynökséggel.

Minden remekül ment, egészen a turné végéig. Azt ugyanis mindenki figyelmen kívül hagyta – köztük én is –, hogy ha egy fiatal lányt összeeresztenek egy fiatal sráccal, és azt mondják neki, hogy tegyen úgy, mintha szerelmes lenne belé, akkor szerelmes is lesz. Ez pontosan így történt. Az egyetlen probléma az volt, hogy April azt hitte, minden ugyanúgy megy majd a turné után is. Amikor közöltem vele, hogy nem, nem volt túlságosan elragadtatva. Ahhoz pedig elég nagy fóruma volt, hogy véletlenül se maradjon titokban, milyen boldogtalan is ő.

– Nem egy újabb April-ügyre gondolok – csitít el Jim. – Minden lányt meg akarunk nyerni magunknak, aki a vörös szőnyegről álmodozik, de elérhetetlennek érzi. Nem egy modellt vagy egy sztárt akarunk melléd. Azt kell elhítenünk a rajongóiddal, hogy nagyon is megközelíthető vagy.

Minden ellenérzésem dacára is megkérdezem:

– És ezt hogyan fogjuk elérni?

– A hétköznapióság látszatát keltjük. A lány küld neked egy-két üzenetet a közösségi oldaladra. Online flörtölni kezdtek. Az emberek minden mondatotokat látják. Azután elhívod egy koncertedre. Találkoztok, beleszeretsz, és bummm! Máris visszanyerted az ellenállhatatlan szívtipró címet.

– A rajongóim utálták Aprilt – emlékeztetem Jimet.

– Néhányan igen, de közben milliók imádták. Egy hétköznapi barátnő pedig rajongók további millióit jelentené a számodra, mert vele azonosulni tudnának.

Összeszorítom a fogam.

– Nem.

Ha Jim valamiféle új kínzási módszert akart kitalálni a számomra, hát sikerült, ugyanis gyűlölöm a közösségi médiát. Úgy nőtem fel, hogy már az első lépéseimet is fotózták, és eladták annak, aki a legtöbbet ajánlotta érte. Jótékonyági célokból, állította később anyám. A közönség rengeteget kap belőlem. Az életem egy szeletét viszont meg akarom tartani magamnak, és inkább egy vagyont fizetek érte, csak ne kelljen belefolyynom az ilyen dolgokba.

– Ha bevállalod... – hallgat el sokatmondóan Jim –, King lesz az új albumod producere.

Olyan sebtében kapom felé a fejem, hogy hátrahőköl meglepetésében.

– Komolyan mondod?

Donovan King a legnagyobb producer az országban. Minden csinált már – a raptól a countrysn át a rockalbumokig, a zenészei legendákká nőttek ki magukat. Olvastam vele egy interjút, amiben azt nyilatkozta, hogy soha nem dolgozna együtt egy popsztárral a lélektelen, kommersz zenéjén, fizethetnek neki akár mennyit. Kinggel dolgozni már régi álmom, de eddig minden ajánlatomat visszautasította.

Ha a *Ford* nem érdekelte, akkor ez az új, készülőben lévő album miért izgatná? Miért pont most lépne be a képbe?

Jim vigyorog. Már amennyire mimikátlan arca engedti.

– Igen. Azt mondta, ha megkomolyodnál, érdekelné a dolog. De ahhoz bizonyítanod kell.

– És egy barátnő lenne a bizonyíték? – kérdezem hitetlenkedve.

– Nem a barátnő itt a lényeg. Hanem, hogy ezúttal egy normális, hétköznapi lánnyal jársz. Ez azt sugallná, hogy két lábbal állsz a földön, és nem a pénz vagy a hírnév miatt zenélsz, hanem mert elhivatott vagy a zene iránt.

– De hát nagyon is két lábbal állok a földön – tiltakozom.

Jim felhorkan.

– Árulj el nekem valamit! – Hüvelykujjával a mögöttünk lévő üvegajtóra bök. – Mi a neve annak a lánynak, aki kiütve fekszik odabent?

Igyekszem rezzenéstelen arccal válaszolni.

– Nem is... nem is tudom – motyogom.

– Gondoltam – feleli a homlokát ráncolva. – Kíváncsi vagy, hogy fotózták le Nicky Novakot az éjszaka?

Rázni kezdem a fejem.

– Mi a fene köze van Novaknak bármihez is?

Nicky Novak egy tizenhat éves popsztár, akivel soha nem is találkoztam. A fiúbandájával most adták ki a debütáló albumukat, és nagyon úgy tűnik, hogy a slágerlisták élére törnek. Simán felveszik a versenyt a One Directionnel is.

– Kérdezd meg, mit csinált Novak! – erőlteti a témát Jim.

– Jól van. Tök mindegy. Mit csinált Novak?

– Bowlingozott. – A menedzserem összefonja a karját a mellkasa előtt. – Egy bowlingklubban kapták lencsevégre a barátnőjével, aki vel középsuli eleje óta együtt járnak.

– Hát, jó neki. – Megint a szememet forgatom. – El akarsz küldeni bowlingozni? Ezt akarod mondani? Szerinted az meggyőzi Kinget, ha látja, hogy valami tekegolyóval gurigázok?

Nehéz szarkazmus nélkül reagálnom a mondataira.

– Csak a tudomásodra hoztam, amit akarok – mordul fel Jim. – Ha te azt akarod, hogy King kiadja az albumodat, be kell bizonyítanod neki, hogy megkomolyodtál, nem bulizol többé olyan lányokkal, akiknek a nevét sem tudod, és megállapodsz végre valaki mellett.

– Megígérhetem neki.

– Neki bizonyíték kell.

A tekintetem ismét az óceán felé fordul. Csak állok ott, elnézve a partnak csapódó hullámokat. Hirtelen olyan érzés fog el, mintha ez az album, amin már két éve dolgozom – pontosabban próbálok dolgozni, de folyton kudarcot vallok –, most elérhető távolságba kerülne. Egy olyan producer, mint King, segíthet kirángatni az alkotói válságomból. Segíthet olyan zenét csinálnom, amelyet mindig is akartam.

És cserébe csak annyit kell tennem, hogy egy rendes, normális csajjal randizgatok. Azt hiszem, erre még képes vagyok. Elvégre minden művésznek eljön az a pont az életében, amikor áldozatot kell hoznia a művészetéért.

Igaz?

MÁSODIK FEJEZET

A lány

– NEM.

– Még meg sem hallgattad, mit akarok mondani – tiltakozik a nővérem.

– Nem is kell. Látom a szemedben.

Kiveszem a szalonnát a mikrosütőből, és kidobok négy-négy szeletet mindegyik tányérra.

– Mit látsz benne?

Paisley az arca elé emeli a kanalat, amivel össze szoktam kavarni a tojásokat, hogy megnézze magát benne.

– Azt látom, hogy nem fog tetszeni, amit mondani akarsz. – Elhallgatok, és odakészítem az ikreknek a reggelit. – Vagy túl fiatal vagyok még ahhoz, hogy megérthessem.

– Ugyan! Mindenki tudja, hogy érettebb vagy, mint sok felnőtt. Csak ne lennél ilyen halvérű! Az megkönnyítené a dolgot.

– Kész a reggeli! – kiátom el magam.

Paisley felsóhajt, hallva a cipőcsattogást a lépcsőn. Az öcséink hihetetlenül zajosak, hihetetlen mennyiségű kaját esznek, és hihetetlenül sokba kerülnek. Csak annyit mondhatok, hogy hálásak lehetünk

Paisley új munkahelyéért. Így végre kinn van a fejünk a vízből, habár Paisley már azzal a kevéske biztosítási pénzzel is csodákat művelt, amit a szüleink után örököltünk. Jómagam pincérnőként dolgozom a Sharkey'snál, én így járulok hozzá a családi kiadásokhoz, de nem sok marad a fizetésemből. Spencer és Shane váltig állítja, hogy nem kell aggódnunk a taníttatásuk miatt, mert terveik szerint teljes sportolói ösztöndíjban fognak részesülni. De hacsak nem versenyzabálásért osztogatják, ami engem illet, én nem számítanék rá.

Miközben az ikrek rávetik magukat a reggelijükre, Paisley tejet önt nekik, és egy-egy papírtörölt tesz a tányérjuk mellé. Remélhetőleg így majd azt fogják használni a konyharuha helyett. De erre sem vennék mérget.

Megiszom a tejeskávémát, közben figyelem, ahogy a tizenkét éves öcséim belapátolják a reggelijüket, ami csak egy a napi hat étkezésük közül. Miközben a karácsonyi szünet rövidsége miatt pufognak, belegondolok, milyen csodás, hogy nekem idén nem kell iskolába járnom.

– Vaughn! – szól rám Paisley türelmetlenül. – Még mindig beszélni akarok veled.

– Már megmondtam, hogy nem vagyok rád kíváncsi.

– Komolyan beszélek.

– Jól van, na! Ki veled!

– Odakint.

Fejével a hátsó ajtóra bök.

– Nem hallgatózunk – mondja erre Spencer.

Shane egyetértően bólogat, ahogy az már lenni szokott. Spencer beszél, Shane pedig helyesel – akkor is, ha nem ért egyet.

– Odakint – int Paisley a fejével, és olyan szenvedő arccal, hogy megsajnálom.

– Menj csak előre!

Beccapódik mögöttünk a szúnyogháló ajtó. Ismét belekortyolok gyorsan hűlő italomba, miközben Paisley keresgéli a szavakat, ami aggasztó, mert ez vele sosem szokott előfordulni.

– Oké. Szóval annyit kérek, hogy hallgass végig! Meg se szólalj, amíg a végére nem értem!

– Túl sok Red Bullt ittál ma reggel? – kérdezem. Tudvalévő, hogy Paisley gyakorlatilag koffeinfüggő.

– Vaughn!

– Jól van, jól van. – Úgy teszek, mintha egy mozdulattal becipzároznam a számat. – Meg se mukkanok többet.

– Az utolsó szó után cipzározd be, ne előtte! – feleli a szemét forgatva.

– Mostantól hallgass a nevem. Mondhatod! Megígérem, hogy nem vágok a szavadba.

Paisley nagy levegőt vesz.

– Na, jó. Szóval azt tudod, hogy végül megkapom az egész irodát, és nem kell többé közösködnöm a másik asszisztenssel.

Bólintok.

A főnökeiről beszél, a Diamond Talent Ügynökségnél. Paisley a hivatalos beosztása szerint marketingasszisztens, de a gyakorlatban egy mindenes lótifuti, akit nap mint nap mennybe menesztenek, de kávéért még gyakrabban. Kismillió fénymásolatot készít, és éjjel-nappal az értekezletek előkészítésével van elfoglalva. Esküszöm, több értekezletet tartanak náluk, mint az ENSZ-ben.

– Nos, az íróasztalom felett van egy kis parafa tábla. Oda kitűzhetek néhány képet, így tegnap bevittem pár fotót. Tudod, azt, amelyiket úgy szeretünk anyáékról, amelyiken a tengerparti sétányon csókolóznak. Meg egyet az ikrekről is, ami a baseballtáborban

készült. És még kivettem azt is, amit a múlt hónapban készítettem rólad a parton, a tábortúznél, a szülinapod alkalmából.

Alig bírom megállni, hogy ne integessek neki sürgetően a kezemmel, hogy tempósabban meséljen. Paisley-nél egy örökkévalóságba telik, amíg a lényegre tér.

– Na és ezt hallgasd! Egyszer csak Jim Tolson sétál el az íróasztalom mellett...

– Ki az a Jim Tolson? – kérdezem, megszegve a némasági fogalmamat.

– A főnököm bátyja. A világ legjobb zenészeit menedzseli. – Paisley olyan lázasan mesél, hogy egészen kipirul tőle. – Szóval jön, és meglátja a fotódat az üzenőtáblámon. Megkérdezi, elkérhetné-e egy percre...

– Pfuj, kezd nekem nem tetszeni ez a történet.

Dühös pillantást vet rám.

– Még nem fejeztem be. Megígérted, hogy csendben maradsz, amíg a végére nem érek.

Elfojtok magamban egy sóhajt.

– Bocsánat.

– Szóval én meg mondom neki, persze, vidd csak, csak ne felejtsd visszahozni, mert ez a kedvenc képem a húgomról. Azzal a fotóddal a kezében eltűnik az öccse irodájában. Mégpedig jó időre. Bent van velük az összes asszisztens, és a te fotódról beszélgetnek...

Na, jó! Most már aztán tényleg nem tetszik nekem ez a történet.

– Valami nagy dolog lehet készülöben odabent – folytatja Paisley. – Fogalmam sincs, micsoda, mert én csak egy egyszerű asszisztens vagyok, de Mr. Tolson állandóan jön-megy, egész héten az öccsével vitatkozik, és egyre-másra titkos megbeszéléseket tartanak a tárgyalóban.

Esküszöm, ha nem tér most már a lényegre, megbolondulok.

– Szóval a nap végén a főnököm, Leo, behívat Jim irodájába, és kérdezősködni kezdenek rólad. – Láthatja rajtam, hogy fenntartással vagyok irántuk, mert igyekeznek megnyugtítani. – Nem bizalmas dolgokra kíváncsiak. Jim azt kérdezi, hány éves vagy, mi az érdeklődési köröd, kerültél-e már összeütközésbe a törvénnyel...

– Hogy micsoda?

Paisley bosszúsan dohog.

– Arra kíváncsi, hogy nem vagy-e bűnöző.

Hagyjuk most már ezt a némasági fogadalmat! Ez kezd nagyon zavaros lenni.

– De ez az ügynök miért...

– Menedzser – helyesbít a nővérem.

– Menedzser – javítom ki magam, a szememet forgatva. – Ez a menedzser miért érdeklődik annyira irántam? Különben is azt mondtad, hogy zenészekkel foglalkozik. Fel akar venni az ügyfelei közé, vagy mi a csoda? Mondtad neki, hogy nem tudok énekelni, ugye?

– Hogyne! Az egyik első kérdése úgy szólt, hogy van-e bármiféle „zenei irányú törekvésed” – mondja idézőjeleket rajzolva a levegőbe. – Eléggé megörült neki, hogy egy – nem vagy muzikális, kettő – tanárnak készülsz.

– Akkor valami kerítést gyanítok a dolog mögött. Jaj, nekem. Hány éves is a fazon? – kérdezem gyanakodva.

Legyint egyet.

– Harmincvalahány. De nem erről van szó.

– Szó van egyáltalán bármiről is? Csak mert kezdek kíváncsi lenni.

Paisley egy pillanatra elhallgat. Aztán egy szuszra bukik ki belőle a következő:

– Azt akarják tőled, hogy játszd el Oakley Ford barátnőjét ebben az évben.

Spriccelve köpöm vissza a számból a langyos kávé, egyenesen a betonlépcsőre.

– Mi van???

– Nem olyan szörnyű, mint amilyennek hangzik, hidd el!

Beletúr hétköznapian tökéletes bubifrizurájába, és csak ekkor veszem észre, hogy mindkét oldalon elaludta a haját. Paisley megjelenése szinte mindig kifogástalan szokott lenni – a feketén fénylő feje búbjától a lapos sarkú cipője orráig, amit minden este kifényesít.

– Mr. Tolson véleménye szerint tökéletes leszel a feladatra – mondja. – Szép vagy, de nem hivalkodóan. Inkább természetes szépségnek számítasz, olyan „lány a szomszédból” típusnak. Józan gondolkodású, gyakorlatias lányként írtalak le, és Tolson úgy véli, remekül ki fogod egészíteni Oakley-t, mert ő hajlamos rá, hogy elragadja a hév...

– Oakley? Várjunk csak! – vágok a szavába. – Oakley Fordról, a popikonról beszélsz? Arról az Oakley Fordról, akinek annyi lánynév van a testére tetoválva, hogy akár a Victoria's Secret modelljeinek a telefonkönyve is lehetne? Arról, aki Angkor templomromjainál le akarta rántani a nadrágot egy szerzetesről, ami kis híján nemzetközi botrányba torkollott? Arról az Oakley Fordról?

– Aha, róla. De csak egy női név van a testére tetoválva, az pedig az anyjái – feleli, elfintorítva az orrát.

Felvonom a szemöldököm.

– Ezt ő mondta neked, vagy a saját szemeddel végezted a vizsgálódást?

Oakley tizenkilenc, Paisley huszonhárom, úgyhogy elképzelhetőnek tartom, de meglehetősen gáz lenne. Nem azért, mert a srác

fiatalabb, hanem mert Paisley túlságosan jó csaj ahhoz, hogy valami hülye sztár levedlett csaja legyen.

– Pfuj, Vaughn!

– Nézd, ha egyáltalán komolyan beszélsz, a válaszom még mindig nem. Igazából rengeteg okom van nemet mondani. Nem is tudom, van-e rá időnk, hogy mindet felsoroljam. De mondok egyet: még csak nem is kedvelem Oakley Fordot.

– Három hónapig egyfolytában az ő CD-jét hallgattad.

– Tizenöt éves koromban!

Volt egy Oakley Ford-korszakom. Ahogy megvan az ideje az Örök Barátság-nyakláncoknak meg Hannah Montanának is. Ráadásul Fordot a viselkedése rendkívül ellenszenvessé tette. Kábé a tizenvalahányadik fotó után, amin az ikszedik csajjal smárol egy éjszakai szórakozóhelyen, nagyot zuhant a szememben.

Paisley ismét a hajába túr.

– Világos, hogy halasztottál az egyetemen, és ez a szabad éved. Nem is akarom, hogy lekösd magad, esküszöm. De nem venne el olyan rengeteget az idődből. Talán egy vagy két órát, azt is csak minden másnap. Néhány estét. Pár hétvégét. Ugyanúgy, mint ahogy fel-szolgálász a Sharkey'sban.

– De nem hagytál te számításon kívül valamit?

Pislog.

– Mit?

– Van barátom!

– W?

– Igen, W. – Paisley valamilyen oknál fogva gyűlöli W-t. Azt mondja, éppolyan hülye neve van, mint amilyen ő maga is. Én mindenestre imádom. William Wilkerson nem a legnagyobb névvel van megáldva, de ez nem az ő hibája. Ezért is szólítjuk W-nek.

– Lányok tucatjai pályáznának Oakley álbarátnőjének a szerepére. Különb is, miért van erre szükség egyáltalán? Csak végigsétál a Wilshire sugárúton, a Four Seasonsig, rámutat az első lányra, aki elhajt mellette, és nem telik röpké öt másodpercbe, már fenn is vannak a hotelszobában.

– Épp ez a probléma – kapja fel hirtelen Paisley a két karját. – Próbálkoztak már ezzel az egész álbarátnősdível, csakhogy a csaj belezúgott, ő pedig összetörte a szívét. Szerintem félig-meddig ennek a csajnak is köszönhető, hogy olyan rossz híre lett.

– April Showersről beszélsz? – kérdezem hűledezve. – Ő csak egy álbarátnő volt? Jaj, ne már! Én hittem az April-románcban! Most romba döntötted a gyermekkori álmaidat!

És csak részben viccelek. A tizenötödik évem kemény volt. És nem csak azért, mert akkor haltak meg a szüleim.

Paisley figyelmeztetésképpen megveregeti a vállam.

– Az előbb mondtad, hogy nem is szeretted.

– Hát azok után, hogy megcsalta Aprilt azzal a brazil fürdőruhamodellel, nem is. – Beharapom a szám sarkát. – De tényleg csak megjátszották az egészet?

– Tényleg.

Hmmm. Lehet, hogy felül kell vizsgálnom a nézeteimet Oakleyvel kapcsolatban. Ám ez még nem jelenti azt, hogy a soron következő álbarátnője akarok lenni, akit aztán kamuból dob, és kamuból megcsal.

– Szóval bevállalod?

Rámeredek.

– Esténként megkeresek pár száz dolcsit a Sharkey'sban. Karácsony előtt azt mondtad, kijövünk anyagilag. Vagy titkolsz előlem valamit? – hunyorítok rá.

Tavaly volt olyan, hogy hajnal kettőkor sírva találtam Paisley-t az étkezőasztalnál. Bevallotta, hogy a szüleink elég gáz anyagi helyzetben hagytak itt minket. Eleinte csak a biztosításból befolyt pénz tartott minket a felszínen, de tavaly nyáron fel kellett venni még egy jelzálogkölcsönt, hogy fedezni tudjuk a számláinkat. Paisley-ben még az is felmerült, hogy abbahagyja az egyetemét, és elmegy dolgozni. Döbbenet ültem le hozzá, és elmondattam vele mindent, hiszen már csak egy éve volt hátra a diplomáig. Én korábban befejeztem a gimnit, köszönhetően egyrészt a nyári felkészítőknél meg az online tanfolyamoknak, amikkel megfejeztem az iskolai anyagot, másrészt annak, hogy az iskola hajlandó volt hozzájárulni a tanulmányaim előrehozásához. Aztán találtam munkát. Steaket és jégsalátát szervírozni nem nagy buli, de a rezsit fedezi.

Legalábbis eddig azt hittem.

– Nem. Kijövünk. Mármost...

Elhallgat.

– Akkor a válaszem: nem.

Soha nem érdekelt Los Angeles másik oldala. Olyan mű itt minden, és nekem így is bőven kijut a színjátékból.

A kezem már a szúnyogháló ajtón, amikor Paisley a végső fegyverhez folyamodik.

– Havi húszezret fizetnének.

Erre megfordulok – lassan, tátott szájjal.

– Ezt most valami kurva jó viccnek szántad?

– Ne beszélj csúnyán! – vágja rá automatikusan, de a szeme csillog az izgatottságtól. – És mindezt egy egyéves kapcsolatért cserébe.

– Ez...

– Igen. Fedezné a srácok taníttatását, kiváltaná mindkét jelzálogkölcsönünket, és mindent megkönnyítene.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kifújom hosszú frufrumat az arcomból. Szédületes ajánlat! De hát ki az, aki képes ekkora összeget fizetni egy csajnak azért, hogy egy évig egy popsztár barátnőjét alakítsa? Lehet, hogy ez a szórakoztatóiparban normálisnak számít, de én egyszerű tanárszülők gyereke vagyok.

Hirtelen elfog a kíváncsiság, vajon mit szólna anya és apa ehhez az örült ajánlathoz. Bátorítanának, hogy fogadjam el, vagy a lelkemre kötnék, hogy meneküljek, ha kedves az életem? Tényleg nem tudom. Ők sosem féltek új dolgokba vágni, sosem a kitaposott ösvényen haladtak. Többek között ezt szerettem bennük a legjobban. Hogy hiányoznak nekem az én mindig vidám, vállalkozó kedvű szüleim! Nagyon hiányoznak.

Ugyanakkor a spontaneitásuk is tehet arról, hogy jelenleg híján vagyunk a pénznek.

– Nem mindennap adódik ilyen lehetőség, de nem kell igent mondanod rá – biztosít Paisley. De mást üzennek a szavai, és mást a hangjában bujkáló feszültség.

– Mennyi időm van átgondolkodni?

– Jim Tolson holnap reggel tudni akarja a választ. És ha a válaszod igen, akkor be kell menned az ügynökségre, hogy találkozz velem és Oakley-val.

Hogy a franc esne ebbe az Oakley Fordba!

Ez... örület.

– Jól van. Meggondolom. – Felsóhajtok. – Reggel majd választ adok.

Havi húszezer dollár, Vaughn...

Hát igen. Azt hiszem, mindketten tudjuk, mit fogok mondani erre.